

ماندگار

www.mandegardaily.com

سال هشتم شماره ۱۸۳۶ یکشنبه ۱۷ مرداد ۱۳۹۵ ۳ ذوالقعدة الحرام ۱۴۳۷ ۱۷ اگست ۲۰۱۶

Azizi Bank Master Card

www.azizibank.af

1515

جبار قهرمان:

جنگ هلمند درامه و معامله است

صفحه ۶

در این جنگ منافع جنرالان، فرماندهان و غیره افراد نهفته است و از نام جنگ استفاده سوء کرده روغنیات و غیره امتیازات را به فروش می‌رسانند و در کابل از عواید آن تعمیر می‌سازند

مالی وزارت د عامه مالی چارو د مدیریت ۵ کلنه کرنلاره معرفی کړه

د افغانستان د مالی وزارت د عامه مالی چارو د مدیریت پنځه کلنه نوې جوړه شوې کرنلاره معرفی کړه. ولسمشر محمد اشرف غني د دې کرنلارې د معرفي کېدو په غونډه کې وویل د یادې کرنلارې په پلي کېدو سره به د دولت په عوایدو کې دوه چنده زیاتوالی راشي او هم به د شفافي حساب ورکونې په برخه کې مرسته وکړي. افغان ولسمشر محمد اشرف غني وايي په ځینو دولتي ادارو کې اصلاحات راغلي، حکومت دوامدارو اصلاحاتو ته اړتیا لري او نورې ادارې هم مکلفې دي چې اصلاحات رامنځ ته کړي. محمد اشرف غني د شنبې په ورځ د مالی وزارت له خوا د عامه مالی چارو د مدیریت پنځه کلني نوې جوړې شوې کرنلارې په اړه وویل چې په پلي کېدو سره به یې د افغانستان عواید چې اوس ۲۲ فیصده لوړ شوي دوه چنده نور هم لوړ شي. هغه زیاته کړه:

«تاسې په عمل کې ثابت کړه چې له سختو شرایطو لاندې مو د افغانستان عواید په دوامداره توګه ۲۲ سلنه لوړ کړل او نن ورځ چې افغان ولس ته زیری ورکوي هغه دا چې د افغانستان عواید دوه چنده او له هغه زیاته د لوړېدو اړتیا ده.»

د افغانستان د مالی وزیر وايي چې د عامه مالی چارو د مدیریت پنځه کلنه کرنلاره لومړی د افغان متخصصینو له خوا جوړه او بیا د بهرنیو متخصصینو له خوا تایید شوه.

اکلیل حکیمي وویل چې له دغې کرنلارې څخه هدف له مالی منابعو او امکاناتو څخه ګټه اخیستل، د بودجې پلان، تطبیق او له هغه څخه ښه راپور ورکول دي. هغه زیاته کړه:

«د سند هدف دوه شیان دي لومړی هغه منابع او امکانات چې لرو یې څه ډول ورنه ګټه واخلو چې خلکو ته ښه خدمتونه وړاندې کړو او بودجه په څه ډول د یوې وسیلې په توګه وکارو چې د حکومت پالیسي تطبیق کړو، د دې کار لپاره د داسې لارو وړاندوینه شوې چې څه ډول د بودجې پلان تطبیق شي او څه ډول ورنه راپور ورکړل شي.»

ښاغلی حکیمي وايي دغه سند له موږ سره د شفافي حساب ورکونې په برخه کې له عملي اقداماتو سره مرسته کوي. بل خوا د اقتصادي چارو کارپوهان په دغه نوې کرنلارې باندې د انتقاد ترڅنګ وايي چې افغان حکومت له دې وړاندې هم دې ته ورته د حساب ورکونې سیستمونه رامنځ ته کړي و، خو په بشپړه توګه یې نه دي عملي کړي.

د کابل پوهنتون استاد تاج محمد اکبر وايي حکومت به دې برخه کې عملي او کدری سیاست نه لري. هغه زیاته کړه:

«تاسې پوهیږئ چې په تېرو کلونو کې دوی هیڅ لاس ته راوړنې نه درلودې داسې کرنلارې عملي کار غواړي، دغه کار به کوم ځایه شروع کیږي له ښې حکومتوالۍ څخه ښه حکومت والی له روغ کدری سیاست څخه له بده مرغه موږ گورو چې دوی روغ کدری سیاست نه لري.»

خو ولسمشر محمد اشرف غني وايي چې د عامه مالی چارو د مدیریت پنځه کلنه نوې کرنلارې د پلي کېدو لپاره به د ظرفیتونو د رامنځ ته کېدو لپاره په راتلونکو پنځو کلونو کې ۲۰ ملیونه ډالره ولګول شي.

افغان حکومت په داسې حال کې دا اقدامات کوي چې په دې وروستیو کې د امریکا د کانګرس د یوه پلاوي غړو د افغان حکومت له اجرایه رییس سره په کتنه کې د اداري فساد پر ضد د مبارزې غوښتنه کړې.

معاون شورای عالی صلح:

موقف حزب اسلامی ثابت نیست

معاون شورای عالی صلح در جواب به پرسشی که چه کسانی از نشانی حزب اسلامی حکمتیار دوباره وارد گفت‌وگو خواهد شد، می‌گوید: «نام‌های فراوانی گرفته می‌شود و اما فکر می‌کنم که چندین بار تغییراتی در نام‌ها وارد شده و تا زمانی که حاضر نشوند، موضع پیش از وقت گرفته نمی‌توانیم»

صفحه ۶

اتمر در طور منطقه‌یی به تهران رفت

دیدار اتمر با ظریف

صفحه ۶

رسانه‌ها

در برزخ توفیق

و شکست

صفحه ۳

در برگ‌ها

معتادان بل سوخته و کار نسبتاً آبرومندانه در کوته‌سنکی

نیولیبیرالیسم در درس‌گفتارهای میشل فوکو

درآمدی به جامعه‌شناسی تولید ادبی پی‌یر بوردیو

تیم افغانستان در المپیک ۲۰۱۶ برازیل

روح الله یوسفزاده

سخن ماندگار

راهکاری فراتر از قانون ثبت احوال پذیرفتنی نیست

جدال‌ها روی شناسنامه‌های برقی و توزیع آن، یک بار دیگر وارد مرحله‌ی تازه شده است. به نظر می‌رسد که ریاست اجرایی، طرحی را به ریاست‌جمهوری پیشکش کرده است تا بر بنیاد آن، شناسنامه‌های برقی توزیع شوند.

مدتی‌ست که قانون شناسنامه‌های برقی در چوکات قانون ثبت احوال نفوس توشیح شده، اما برخی حلقه‌های افراطی و قوم‌گرای رادیکال که به دنبال کنار زدن هویت‌های دیگر و تعمیم یک هویت بر همه است، بر آن اعتراض کرده‌اند. ریاست‌جمهوری هم به همین بهانه، از توزیع شناسنامه‌های برقی جلوگیری کرده است.

حالا بر بنیاد طرح ریاست اجرایی، شناسنامه‌های برقی در کنار خود، برگه دیگری را هم حمل خواهد کرد که در آن، هویت و تابعیت ذکر خواهد شد. در این برگه، واژه «افغان» برای همه به عنوان تابعیت درج می‌شود.

طرح ریاست اجرایی اگرچه به هدف باز کردن راهی برای توزیع شناسنامه‌های برقی است، اما مهم این است که در آن یک بار دیگر هویت افغان برای همه درج شده است؛ چیزی که مخالف قانون ثبت احوال نفوس است و در مقابل خواست اکثر مردم افغانستان قرار دارد.

به باور ما، تنها راه پایان دادن به این جنجال، تطبیق قانون ثبت احوال نفوس است که توسط رییس‌جمهوری توشیح شده و در جریده رسمی چاپ شده است. این قانون به همین ساده‌گی به تصویب و توشیح رسیده و دست‌کم چهارده سال روی مسأله هویت اقوام، نزاع و کشمکش صورت گرفته و سرانجام اعضای شورای ملی به این نتیجه رسیده‌اند که واژه «افغان» چون فقط به یک قوم محترم افغانستان تعلق می‌رساند، نمی‌تواند بر همه مردم اطلاق گردد. از این رو، آنان به درج نام همه اقوام در شناسنامه‌ها موافق کردند و قانون ثبت احوال نفوس را با اکثریت آرا به تصویب رساندند و رییس‌جمهور غنی نیز با آگاهی از حقیقت و حقانیت موضوع، این قانون را توشیح کرد.

اما متأسفانه بعدتر، افراد و حلقه‌های کوچک قومی که خواهان تحمیل یک هویت بر دیگران بودند، دوباره فعال شدند و با آن قانون مخالفت کردند و ریاست‌جمهوری نیز این بهانه را ارزش داد و فرمان توزیع را صادر نکرد.

اکنون بر بنیاد طرح تازه حکومت، به شهروندان افغانستان علاوه بر شناسنامه برقی مطابق طرح قانون ثبت احوال نفوس، برگه‌ی داده خواهد شد که در آن شهروندان دو هویت می‌داشته باشند: یک، هویت افغان برای همه که همان مورد اختلافی است؛ و دیگری هم، هویت اقوام به شکل خاص و مستقل.

البته این طرح از همان آغاز نزاع مطرح شده بود اما اینک ریاست اجرایی آن را به عنوان راه حل مطرح کرده است. سخنگوی ریاست اجرایی در مورد طرح ریاست اجرایی، حرف متضادی را مطرح کرده: از یک طرف گفته است که در قانون ثبت احوال، در مورد شناسنامه الکترونیک تغییری به میان نمی‌آید. از جانب دیگر، افزوده است اطلاعاتی که در بانک اطلاعاتی شناسنامه‌های الکترونیک درج می‌شود، به صورت برگه اطلاعاتی به همراه شناسنامه الکترونیک توزیع خواهد شد که در آن، هم واژه افغان و هم قومیت شهروندان درج می‌گردد.

این نشان می‌دهد که طرح ریاست اجرایی، تأیید طرحی‌ست که مخالفان قانون ثبت احوال نفوس پیشه کرده بودند. آنان از یک طرف با درج هویت‌ها به شکل مستقل مخالفت می‌کنند و از سوی دیگر، طرح مصادره کردن همه هویت‌ها را به شکل رسمی زیل واژه افغان پیش می‌کشند و این بازی فقط به هدف زیر پا کردن هویت‌های فرهنگی و بومی مردم افغانستان می‌باشد.

این در حالی‌ست که توزیع شناسنامه‌های الکترونیک مطابق قانون ثبت احوال، تحقق وعده‌های انتخاباتی سران حکومت وحدت ملی و موافقت‌نامه تشکیل حکومت وحدت ملی، از تعهدات اصلی رییس‌جمهوری و رییس اجرایی برای تأمین شفافیت در انتخابات بعدی بوده است.

در پایان، یک بار دیگر به تأکید می‌گوییم که تنها راه پایان دادن به این مسأله، تطبیق قانون توشیح‌شده توزیع شناسنامه‌های برقی بدون هیچ تأخیر است. زیرا مخالفان این قانون می‌دانند غلط می‌گویند و به بیراهه رفته‌اند و هدفی جز برتری‌طلبی ندارند.

معتادان پل سوخته

و کار آبرومندان در کوتاه‌سنگی

می‌گوید: انکار این بیماری و طرد معتادان و توجه نکردن به زمینه‌های اجتماعی و روان‌شناختی آن، هرگز نمی‌تواند ما را از تبعات گسترده و ویرانگر این معضل برهاند. چه بسا که این رویکرد غیرعلمی، به ازدیاد اعتیاد و در نهایت، به انفجار جامعه منجر خواهد شد. تهیه زمینه کار برای معتادان از این منظر، یک بحث مهم پنداشته می‌شود.

برای بسیاری از معتادین به مواد مخدر، تهیه کار مقدم بر درمان و بستری‌ساختن آنان شمرده می‌شود. چنان‌که نتایج تحقیق «دریافت عوامل و پیامدهای اعتیاد جوانان افغان به مواد مخدر» نشان داده است که ۷۶ درصد عامل اعتیاد، فقر و بی‌کاری است و ۸۱ درصد معتادان نیز اعتیاد غیرتزیقی دارند. این بدان معناست که اگر برای این عده کار و معاش مناسب مهیا گردد و مورد حمایت و تشویق جامعه قرار گیرند، می‌توانند بدون بستری شدن، اعتیاد را ترک کنند. ولی مسلماً این امر نیاز به همراهی و مهرورزی جامعه دارد. در همین خصوص، شیرمحمد یک تن از تکسی‌رانان مسیر کوتاه‌سنگی - ده افغانان به ماندگار می‌گوید: کسب روزی حلال، برای همه یک فرض و افتخار است، ما این ۱۰ افغانی را در نهایت خرسندی به معتادین می‌دهیم؛ این‌گونه هم کار ما سرعت می‌گیرد و هم مخارج روزمره معتادین - و احتمالاً خانواده‌هایشان - تأمین می‌گردد. اما بعضی از همکاران ما، با این معتادین تلاشگر، برخورد زشت و تحقیرآمیز دارند که به نظر من، کاری نادرست و خلاف آیین انسان‌دوستی است. طی سال‌های اخیر، بارها از دزدی و راه‌گیری معتادین در چهارراهی کوتاه‌سنگی و پل سوخته خبرهایی شنیده شده است. هرازگاهی معتادان در هنگام شب، در کوچه و خیابان، با سنگ یا سرنگ آلوده، سر راه موتردارها یا عابریین پیاده را گرفته‌اند و به تهدید از آن‌ها اخاذی کرده‌اند. انتظار می‌رود که با جافتادن فرهنگ کار در میان معتادان، این جرایم سیر نزولی به خود بگیرند.

کشور را شکل می‌دهند و طرد و تحقیر آن‌ها، نه تنها نمی‌تواند گرهی از این معضل بگشاید، بلکه این کار پیامدهای ویرانگر اجتماعی فراوانی مانند افزایش بزهکاری به‌جا خواهد گذاشت.

در تحقیقی زیر عنوان «دریافت عوامل و پیامدهای اعتیاد جوانان افغان به مواد مخدر»، دیده شده است که بیشتر از ۴۵ درصد معتادان، سرپرست خانواده هستند. این بدان معناست که این افراد به همراه خود، زن و فرزندان خویش را نیز درگیر مشکلات مالی و عاطفی ناشی از اعتیاد می‌کنند که بازخوردهای این حالت، می‌تواند به چندین نسل آسیب برساند و جامعه‌ی مسموم و بیمار برای همه به دنبال آورد. از این رو، مسأله تهیه زمینه کار و نان‌آوری برای معتادان، در کنار پرداختن به درمان آن‌ها، یک نکته علمی، حیاتی و جامعه‌شناختی محسوب می‌شود.

جمع‌آوری مسافر برای تکسی‌ران‌های شهر کابل توسط معتادان، اگرچه شاید شغلی فراموش نکنیم که اعتیاد یک بیماری‌ست و هر فرد معتاد، فارغ از تبعات مجرمانه این بیماری، یک انسان است که خانواده و نیاز به کمک و همکاری دارد. نگرش علمی و جامعه‌شناختی نسبت به اعتیاد می‌گوید: انکار این بیماری و طرد معتادان و توجه نکردن به زمینه‌های اجتماعی و روان‌شناختی آن، هرگز نمی‌تواند ما را از تبعات گسترده و ویرانگر این معضل برهاند. چه بسا که این رویکرد غیرعلمی، به ازدیاد اعتیاد و در نهایت، به انفجار جامعه منجر خواهد شد. تهیه زمینه کار برای معتادان از این منظر، یک بحث مهم پنداشته می‌شود

کاذب و بی‌ریشه تلقی گردد، اما یقیناً در جامعه و انفسا و دردمند ما، می‌تواند مسکنی حیاتی به شمار رود و این انحراف اجتماعی (اعتیاد) را از پیوستن به جرایم بزرگ و خطرناک‌تر دیگر باز دارد.

فراموش نکنیم که اعتیاد یک بیماری‌ست و هر فرد معتاد، فارغ از تبعات مجرمانه این بیماری، یک انسان است که خانواده و نیاز به کمک و همکاری دارد. نگرش علمی و جامعه‌شناختی نسبت به اعتیاد

درحالی‌که بی‌کاری به یک مشکل فراگیر در کشور تبدیل شده است، گروهی از معتادان پل سوخته، در چهارراهی کوتاه‌سنگی برای راننده‌های تکسی، مسافر جمع‌آوری می‌کنند و در عوض، از هر تکسی‌ران مبلغ ده افغانی به‌دست می‌آورند. این کار اگرچه شاید به بی‌نظمی و بدترکیبی پایتخت بیفزاید، اما در عوض از میزان جرایم جنایی و اجتماعی‌بی‌کی که در آن‌ها معتادین نقش بارز را ایفا می‌کنند، می‌کاهد.

یکی از معتادین که به کار جمع‌آوری مسافر برای تکسی‌ران‌ها مصروف است، به روزنامه ماندگار می‌گوید: روزانه مبلغی بین ۱۵۰ - ۳۰۰ افغانی از این راه به‌دست می‌آورم و دیگر برای تهیه مواد و سیر کردن شکم، نیازی به دزدی از مغازها و جیب مردم ندارم. برخی از تکسی‌ران‌ها به دلیل این‌که ما معتاد هستیم، به این همکاری رضایت نشان نمی‌دهند. اما بسیاری دیگر با روی خوش و پیشانی باز از کار ما استقبال می‌کنند.

مقامات مسوول، از وجود ۳ میلیون معتاد به انواع مواد مخدر در کشور حکایت می‌کنند و می‌افزایند: این آمار، هر سال دستخوش رشد و افزایش می‌باشد.

بر اساس اظهارات رسمی وزیر صحت عامه، تعداد افراد معتاد به مواد مخدر در سال ۲۰۱۴ میلادی در کشور به ۳ میلیون تن رسیده است، درحالی‌که این رقم در سال ۲۰۰۵ میلادی ۹۰۰ هزار، در سال ۲۰۰۹ یک میلیون و در سال ۲۰۰۶ میلادی یک میلیون و ششصد هزار نفر بوده است.

همچنین به گفته کارشناسان امور اجتماعی، بی‌کاری و بی‌سوادی، اصلی‌ترین عامل افزایش شمار معتادان به مواد مخدر در کشور بوده است.

این اظهارات و یافته‌ها نشان می‌دهند که بی‌کاری و اعتیاد که با یکدیگر پیوند منطقی دارند، یک واقعیت تلخ در جامعه ماست که باید آن را پذیرفت و به برخورد عالمانه در برابر آن دست بازید. اکنون معتادان، بخش قابل توجهی از جمعیت

رسانه‌ها در برزخ توفیق و شکست

گفت‌وگو با نظری پریانی پیرامون رسانه‌ها، دموکراسی، احزاب و منافع ملی در افغانستان

مصاحبه‌کننده: بیژن آریین - دانش‌آموخته روابط بین‌الملل

بخش سوم و پایانی

اشاره: این گفت‌وگو چندی پیش با نظری پریانی مدیر مسوول روزنامه ماندگار، به‌هدف استفاده در یک تحقیق علمی - دانشجویی انجام شده است. اما از آنجایی که «ماندگار» محتوای آن را برای خواننده‌گان گرامی خالی از فایده نمی‌داند، به نشر آن اهتمام ورزیده است.

پس بر این اساس، آیا رسانه‌ها مخاطب‌محور بوده‌اند؟ نخیر، رسانه‌ها مخاطب‌محور نبوده‌اند و این امر منطقی هم است؛ در عین حال هر دو صورت مسأله قابل تأیید است؛ رسانه‌های مخاطب‌محور و مخاطبین رسانه‌محور. اما قرار نیست تمام رسانه‌ها مخاطب‌محور باشند؛ بل باید در مواردی مخاطبین رسانه‌محور در جوامع نیازمند به تغییر، مخاطب باید رسانه‌محور باشد؛ یعنی رسانه باید به عنوان منبر، تربیون، مدرسه، مکتب، بلندگو یا ... عمل کند و به نشر آگاهی بپردازد و سنت‌ها و عادات ناپسند جامعه را به چالش بکشد و بدیل‌های احسن را ارائه نماید. اما مسلماً هر رسانه‌یی با یک هدف خاص تهداب‌گذاری می‌شود که این هدف خیلی معطوف به مخاطب نیست؛ بلکه معطوف به همان اهدافی است که برای خود تعیین کرده و این یک امر کاملاً طبیعی است و این‌که اهداف رسانه برای جامعه چقدر مفید یا مضرند، بحثی جداگانه می‌باشد. عموماً رسانه‌ها وظیفه اطلاع‌رسانی و آگاهی‌دهی به جامعه را برعهده دارند. از این‌رو رسانه‌هایی هستند که پروای مخاطب را ندارند که از نتیجه کار آن‌ها سود می‌برد یا زیان. برخی از رسانه‌ها تصویری جوانان را به افراط‌گرایی می‌کشاند و انتحار و ترور در جامعه را به‌نحوی توجیه می‌دارند. برخی رسانه‌ها سریال‌های مبتذل و پوچی را به نمایش می‌گذارند که ابداً هیچ گرهی از مشکلات جامعه را نمی‌گشاید و هنگام نشر آن‌ها نیز خانواده‌ها مجبورند تلویزیون را خاموش و یا شبکه را تغییر دهند تا کودکان‌شان آن‌ها را نبینند. بعضی رسانه‌ها نیز دایماً در تلاش تنویر اذهان عامه و رفع تعصب و خشونت از جامعه هستند.

این‌ها واقعیت جامعه و رسانه‌های ماست؛ از این‌رو گاهی اوقات باید رسانه خود را با خواست و نیاز مخاطب هماهنگ کند و گاهی اوقات باید مخاطب خود را با برنامه‌ها و اهداف ارزنده رسانه عیار سازد. برنامه‌های سیاسی رسانه‌های افغانستان، بیشتر جامعه را به کدام طرف می‌برد؟

من وضعیت برنامه‌های سیاسی‌مان را بد نمی‌بینم. برنامه‌های سیاسی، جامعه را به کنجکاوی و بالنده‌گی سوق می‌دهد؛ چنان‌که برنامه‌های سیاسی رسانه‌های ما حس حقیقت‌جویی افغانستانی‌ها را به نقطه جوش رسانده است. هیچ‌کس دوست ندارد بدون اخبار و سیاست زنده‌گی کند، در تکسی و مغازه سخن از اوضاع سیاسی کشور است، حتا در سالون اصلاح موی، پس از نواخته شدن اولین شانه و قیچی بر سر و ریش مان، آرایشگر می‌پرسد که «چی گپ‌هاس؟». یعنی هیچ جمع و حلقه‌یی نیست که در آن از سیاست سخن به میان نیاید. می‌توان گفت برنامه‌های سیاسی رسانه‌ها، به میزان پرسش‌ها و تردیدهای مردم‌مان افزوده و نیک می‌دانیم که پرسش و تردید، اصلی‌ترین مقدمه برای خروج از جرمیت و ورود به فضای دیالوگ و مفاهمه است.

با این‌همه اما معدود رسانه‌هایی هم هستند که برنامه‌های سیاسی‌شان، ویرانگرانه و مبتنی بر تعصب و توهم برتری قومی است. بخشی از مردم افغانستان را غیربومی و مهاجر و بیگانه خوانده‌اند که باید از این کشور بیرون شوند. به عنوان مثال، این رسانه‌ها در برنامه‌های بااصطلاح سیاسی‌شان، با جهل و تعصبی غلیظ می‌گویند «پوهنتون» خوب و «دانشگاه» بد است و با هر جمله خود، بذر نفاق و نفرت را در میان

ملی برسیم، باید ضمن به رسمیت شناختن تفاوت‌های طبیعی و ماهوی میان اعضای جامعه، به تقویت وجوه مشترک‌مان پرداخته و به یک هویت ملی راستین و معتبر دست یابیم و خودمان را به کشور گره بزیم تا قوم. آن‌گاه فکتهای منافع ملی‌مان در سایه هویت ملی برجسته و نمایان می‌گردد. در آن صورت، رسانه‌ها می‌توانند با نشر برنامه‌هایی که مردم را به احترام به تفاوت‌های طبیعی و اتنیکی و یکدیگر فرا می‌خوانند و بر وجوه اشتراک تأکید می‌کنند و آن‌ها را نسبت به سرزمین و سرنوشت مشترک‌شان بیدار سازند، به تشکیل هویت ملی واقعی و تبارز منافع ملی کمک شایان رسانند.

بسیار خوب. سوال دیگر این است که ژورنالیسم توسعه‌یی و انتقادی، به عنوان دو شیوه کار خبرنگاری در جهان رایج اند. به باور شما، کدام‌یک در حال حاضر برای افغانستان مفید است؟

ما در حوزه کار رسانه‌یی و آرایه آگاهی، یک وضعیت متفاوت با جهان داریم؛ یعنی می‌خواهم بگویم که کار رسانه‌یی ما، بر هیچ‌کدام از قالب‌های رایج در جهان منطبق نیست. اما عجلالتا پاسخ پرسش شما به این بسته‌گی دارد که ما از رسانه چه می‌خواهیم. مسلماً اگر به دنبال اهداف سیاسی باشیم، برنامه‌های انتقادی، بهتر و بیشتر می‌تواند آمل ما را برآورده سازد و اگر می‌خواهیم نوسازی و پیشرفت را در جامعه کلید بزنیم، ژورنالیسم توسعه‌یی می‌تواند ما را به این هدف نزدیک کند و اگر هر دوی این اهداف را در سر داشته باشیم، هر دو شیوه کار لازمی اند. ولی جهان امروز، جهان انقلاب‌ها و شکستن کلیشه‌هاست. رسانه خوب، رسانه‌یی است که سبک‌ها و قالب‌های از پیش آماده‌شده کاری را می‌شکافد و طرح نو درمی‌اندازد و به شیوه کاری مختص به خود دست می‌یابد. یک رسانه خوب، روان جامعه را در تمام حوزه‌ها با قوت‌ها و نارسایی‌هایش شناخته و بر اساس آن، دست به تولید می‌زند. باید رسانه‌ها روان‌شناسانه با پدیده‌ها برخورد بکنند و نبض جامعه را به دست داشته باشند.

تا حال رسانه‌ها چقدر به این مهم پرداخته‌اند؟ بحث روان‌شناسی در جامعه ما و بالتبع در رسانه‌ها تقریباً مفقودالاست؛ از این‌رو ما در این زمینه، در ابتدای راه قرار داریم و باید دست به کار شویم تا این باب مهم را هرچه زودتر بگشاییم.

و آخرین پرسش این‌که: آینده کار رسانه‌یی در افغانستان را چگونه ارزیابی می‌کنید؟

خوشبین هستم. چنان‌که اگر کدام توطیه و مصیبت عظمی بر ما نازل نگردد، یقین دارم که به تدریج شاهد اوج‌ها و فرازهای چشم‌گیری در کار رسانه‌یی خواهیم بود. این باور و امیدواری از آن‌جا به ذهن و ضمیرم راه یافته است که مثلاً ۱۵ سال پیش خارجی‌ها می‌آمدند در باره اهمیت رسانه برای ما سخن می‌گفتند و کارگاه می‌گذاشتند و نخه‌گان معدودی داخلی پیرامون این مسأله صحبت می‌کردند؛ نحوه گزارش‌دهی و کار رسانه‌یی با توجه به پدیده‌های مختلف نذیر انتخابات و مواد مخدر و امثال آن‌ها هم توسط خارجی‌ها کارگاه گذاشته می‌شد. اما حالا همه کدرها تکمیل شده اند تجربه‌های زیادی صورت گرفته است و شاهد ظرفیت‌های فوق‌العاده هستیم. ما در پانزده سال گذشته حتا قادر به ترجمه یک کتاب یا یک مقاله خارجی نبودیم و می‌بایست منتظر می‌ماندیم که یک ایرانی آن را به زبان فارسی ترجمه کند تا ما از آن بهره ببریم. فقط به یک رسانه داخلی و دیگر رسانه‌های خارجی دل می‌بستیم. ولی اکنون ناشران، نویسندگان و مترجمان لایق و متعددی داریم که به کیفیت کار ایرانی‌ها، کار می‌کنند و افتخار می‌آفرینند. ما پیش از پانزده سال روزنامه‌نگاران با اعتبار اندک داشتیم که بیشتر با فکر سنتی مسلح بودند. اما حالا روزنامه‌نگاران داریم که با توسعه و آگاهی و جهانی شدن آشنا شده اند. حالا در کنار همه کاستی‌ها رسانه‌های پویا و پر شور چاپی، تصویری و صوتی داریم که تا ثیرگذار اند. بنابراین حتم دارم که این روند اگر ادامه یابد، در آینده‌نه‌چندان دور می‌توانیم در کار رسانه‌یی از بسیاری‌ها جلو بزنیم و با تبعیت از تعدیل قدرت و نرم شدن آن به حق آزادی بیان به شکل درست‌تر آن دست یابیم.

و سلاقی سیاسی جداگانه باهم برادر و هم سرنوشت و گاهی هم‌سرنوشت می‌سازد منافع ملی است که ما هنوز به آن نرسیده‌ایم. بحث روی منافع ملی، برای تمامی ملت‌ها و هویت‌های سیاسی در قالب یک مرز مشترک ضروریست، مخصوصاً برای مردمان کشوری مثل افغانستان که از چندین گروه قومی، مذهبی زبانی و فرهنگی تشکیل شده اند. آنان باید باهم زیاد بحث کنند تا به این نتیجه برسند که دارای سرنوشت و مصالح مشترک هستند، برتری جویی و رجحانی وجود ندارد؛ آنگاه شامل تعریف ملت می‌شوند و منافع ملی را مشخص می‌کنند. ما تنها جغرافیا را به عنوان منافع ملی می‌شناسیم. در جوامعی که تقابل قومی و برتری جویی‌ها وجود داشته باشد، سبب می‌شود که هیچ موقع نفع همگانی و مشترک هم‌دیگر تعقیب و احترام نشود و بی‌توجهی و عدم پایبندی به مصالح ملی و مشترک باعث می‌شود که منافع ملی یک کشور همیشه به نفع خواست‌های جناحی و مصالح قومی طوری مورد معامله و بهره‌برداری قرار گیرد که حقوق و منافع بقیه اقوام و جناح‌های هم‌سرنوشت را قربانی کنند. همه‌چیز را برای خود خواستن، مصادره مصالح و منافع ملی به نفع یک گروه یا قوم یا جناح نه منصفانه است و نه تاملین‌کننده رضایت همگانی. ما بایستی برای مطالعه برخورد رسانه با منافع ملی، اول باید مشترکاتی را به عنوان منافع ملی در سطح قدرت و سیاست داشته باشیم که متاسفانه نداریم و اینجا هنوز بر رویه‌های باقی مانده از دوران‌های دکتاتوری و استبداد تأکید می‌شود و ارزش‌های یک گروه بر دیگران تحمیل می‌شود که آن منافع ملی نیست که ضد همزیستی هم هست و خطر آفرین. از طرف دیگر با توجه به تبیینی که از منافع ملی کردیم، باز هم می‌بینیم که منافع ملی در جوامع و کشورهای مختلف یک دست نیستند. مسلماً این دشواری در تعریف، ویژه مفهوم رقصان و پویای منافع ملی است. تعریف و تشخیص منافع ملی در کشورهای دچار بحران و یا پسمانزعه، بسیار دشوارتر از کشورهای آرام و باثبات است. از این‌رو رسانه‌های افغانستان نیز در تشخیص و تعریف منافع ملی با دشواری و تشتت روبه‌رو اند و هر کدام در این زمینه، ساز جداگانه‌یی می‌نوازند. اما برای این‌که ما افغانستانی‌ها به تعریفی قرص‌تر و شفاف‌تر از منافع

مردم می‌پراکنند. خوشبختانه اما بیشتر رسانه‌ها در برنامه‌های سیاسی - فرهنگی‌شان، از برادری و برابری همه افغانستانی‌ها و از خوبی پوهنتون و قشنگ بودن دانشگاه سخن می‌گویند و دوستی و مدارا در جامعه را ترویج می‌کنند.

به‌رغم گذشت پانزده سال از دوره جدید، هنوز هم می‌توان گفت که ما در ابتدای راه آزادی بیان و فعالیت رسانه‌های آزاد قرار داریم و آهسته‌آهسته گام برمی‌داریم به سوی تأثیرگذاری رسانه‌ها در حوزه‌های مختلف اجتماعی و سیاسی. اما اگر مردم و اهالی رسانه به شکل عمیق و بنیادی، همکار و همراه هم شوند، می‌توانند همه شیون زنده‌گی سیاسی - اجتماعی خود را تعدیل کنند، احزاب را وارد صحنه سازند، نظام انتخاباتی را اصلاح کنند، نظام را غیرمتمرکز و قدرت وحشی را اهلی را بسازیم. در چنین صورتی، ما قطعاً یک گام بزرگ رو به جلو گذاشته و در مسیر پُرشتاب پیشرفت قرار گرفته‌ایم. و در این میان، نقش رسانه به عنوان رهنما و روشن‌گر توده‌ها در محور منافع ملی برجسته و بی‌بدیل خواهد بود.

حالا منافع ملی از دید رسانه‌ها چگونه تعریف می‌شود؟ رسانه‌ها تعریف واحدی از منافع ملی ندارند. زیرا تعارضات قومی در کشور منافع اقوام را در ارجحیت قرار داده است تا منافع ملی را. از جانب دیگر، تعریف منافع ملی در هر جامعه‌یی تفاوت‌ها و پیچیده‌گی‌های خاص خود را دارد. مسلماً ظرفیت ملت‌ها و دولت‌ها در تعریف منافع ملی هر کشور نقش بسیار براننده‌یی دارد. به باور من، منافع ملی، همان قدرت ملی‌یی است که مردم یک کشور خواهان ایجادش هستند و دولت‌ها را مکلف به حمایت از آن ساخته‌اند. طبیعتاً هر قدر قدرت ملی مستحکم‌تر باشد، قدرت چانه‌زنی و نقش‌آفرینی در سطح بین‌المللی نیز بیشتر خواهد بود؛ از این رو، منافع ملی در حوزه همان قدرت ملی در سطح ملی تعریف می‌شود؛ افغانستان هنوز با توجه به پیچیده‌گی‌های نژادی و قومی‌یی که دارد و با توجه به واقعیت‌هایی که تاریخ کشور را می‌آزارد در کنار افتخارهایی که داریم، هنوز نتوانسته است به مرحله تعریف منافع ملی برسد. آنچه امروز انسان‌ها را با خواست‌گاه‌های قومی و نژادی مختلف، زبان‌های گوناگون، مذاهب و نظام‌های اعتقادی متفاوت و علایق

بخش نخست

نیولیبرالیسم

در درس گفتارهای میشل فوکو

زهره روحی

مقدمه

درس گفتارهای میشل فوکو (فیلسوف نامدار فرانسوی) در کلژ دو فرانس (۱۹۷۸-۱۹۷۹) در حال حاضر به کتابی زیر عنوان «تولد زیست سیاست» تبدیل شده است؛ مسأله محوری این درس گفتارها بررسی تاریخی حکمرانی عقلانی، بازار و جامعه است. خود وی در ترسیم چشم‌انداز آن سال تحصیلی، درس گفتارها را مطالعه «اقتصاد سیاسی به‌منزله قاعده محدودیت درونی خرد حکومتی» معرفی می‌کند (ص ۲۶). و همین تعریف کافی است تا بدانیم بحث‌های کتاب، جدا از «لیبرالیسم» و بررسی تاریخی آن نیست. لیبرالیسمی که هر چند در «واژه» همواره دست به گریبان وضعیت دویپهلو و ابهام‌آمیز خویش است، اما فوکو با در نظر گرفتن بسترهای تاریخی خاص، تا حد بسیار زیادی موفق به کسب مقصود از آن شده است. او در این باره می‌گوید:

«سعی می‌کنم «لیبرالیسم» را تحلیل کنم؛ منتها نه به‌منزله نظریه یا ایدئولوژی، یا حتا به‌منزله روشی که «جامعه خودش را بازنمایی می‌کند»، بلکه به‌منزله یک عمل و «روش انجام امور» در جهت رسیدن به اهدافی معین و با تنظیم خودش از طریق بازاندیشی مستمر. پس، لیبرالیسم را باید به‌منزله اصول و روش عقلانی شدن عمل حکمرانی تحلیل کرد.» (۴۲۶)

از سوی دیگر فوکو در این درس گفتارها، مطالعه تحقیقی ویژه‌ی درباره «نیولیبرالیسم» انجام داده و شرایط تاریخی - تکنیکی «اقتصاد سیاسی نیولیبرالیسم» را باز نموده است. همان موضوع بسیار مهمی که در آن سال‌ها (دهه ۷۰ و ۸۰ قرن بیست) به‌منزله پدیده‌ی کاملاً نو در تکنولوژی ساختارین سرمایه‌داری، عرض اندام می‌کرد و به همین دلیل، توجه متفکران بزرگی را در شناخت انتقادی آن برانگیخته بود.

و اما نکته آخر، شخصیتی که در این درس گفتارها، با شگفتی با آن مواجه می‌شویم، فوکو در مقام «استاد» است: باسواد، باهوش، علاقه‌مند و با انگیزه؛ و همچنین متمرکز و کوشا در کار خویش؛ که مطمئناً از کشف این چهره فوکو، جدا از کسب فیض درس گفتارها، لذت فراوانی خواهیم برد. بنابراین، به‌دلیل ارزش و اهمیت این کتاب، تلاش خواهیم کرد تا بدون هرگونه اظهار نظری، فقط در خدمت انتقال آموزه‌های بارز و ارزشی باشیم که این استاد بزرگ از نیولیبرالیسم ارایه داده است.

«فردی وجود دارد که درباره «حکومت مقتصد» صحبت کرده است. متأسفانه نتوانستیم در یادداشت‌هایم اسم او را پیدا کنم، اما مطمئنم که به پایان قرن هجده دارد... . طی این مرحله از حکومت مقتصد که در قرن هجدهم شروع

شد... شاهد توسعه عمیق و وسیع کردار حکومتی هستیم. این کردار حکومتی همراه است با آثار منفی، مقاومت‌ها و شورش‌هایی که می‌دانیم دقیقاً علیه دخالت‌های تجاوزگرانه حکومت مدعی مقتصد بودن، سامان یافته است.» (ص ۴۸)

با این گفته درمی‌یابیم که از نظر فوکو، قرن هجده، هم نقطه آغاز حکومت مقتصد و مداخله‌گر بود و هم عصر شورش و مقاومت علیه داعیه اقتصادی و مداخله‌گراییانه اقتدار سیاسی آن؛ و مسلماً زمانی که حکومت، اقتدار سیاسی خود را در قلمرو اقتصاد به کار می‌گیرد (و یا به بیانی آن را در آنجا منتشر می‌کند)، این بدین معنی است که حکومت در «بازار»، رویه جدیدی در پیش گرفته است؛ اما قبل از آن چه؟ به بیانی، بازارها قبل از این رویه قرن هجدهمی، چه‌گونه مدیریت می‌شدند؟ طبق نظر فوکو، رویه‌ی که در قرون شانزده و هفده میلادی و قرون وسطا دنبال می‌شد، مبتنی بر «عدالت» بود. چنانچه می‌گوید:

«بازار، به معنای بسیار عام آن در قرون وسطا و قرن شانزده و هفده، در یک کلمه اساساً محل عدالت بود. ... البته در وهله اول بازار مملو از تنظیمات فوق‌العاده فراوان و سفت و سخت بود: بازار با توجه به کالاهای وارد شده تنظیم می‌شد، و نوع تولید و ریشه آن‌ها، مالیات‌ها، قواعد فروش و البته قیمت‌ها همه تثبیت شده بود. بنابراین بازار، جایگاهی مملو از قواعد بود. همچنین بازار به این معنی محل عدالت بود که قیمت فروش تثبیت شده در [آن] هم از دید نظریه‌پردازان و هم در عمل عادلانه تصور می‌شد، یا در هر حال می‌بایست قیمتی عادلانه می‌بود. با کار انجام شده، با نیازهای بازرگانان و البته با نیازها و امکان‌های مصرف‌کننده‌گان رابطه‌ی معین داشت؛ تا جایی که بازار می‌بایست محل ممتاز عدالت توزیعی می‌بود. ... حداقل در مورد بعضی محصولات اساسی، اگر نه همه آن‌ها، از جمله محصولات غذایی، قواعد بازار در جهت تضمین عدالت توزیعی عمل می‌کرد. به این ترتیب حداقل برخی از فقرا مانند پول‌دارترها، می‌توانستند خرید کنند.» (ص ۵۱ - ۵۲)

چنانچه می‌بینیم، از نظر فوکو، آن‌چه ضامن نگهداری و اجرای «عدالت» در بازار قرون وسطایی و شانزده و هفده می‌شد، فرامین و قواعد عملی آن بود. به طوری که به نظر می‌رسید، بازار «جایگاهی مملو از قواعد» بوده است. اما این جایگاه در قرن هجده که از قضا به نام قرن حکومت مقتصد نیز رقم خورده است، از دست می‌رود. زیرا قرنی است که در اواسط آن، تلاش می‌شود تا با بیرون راندن قوانین و فرامین مسلط در بازار، به نوعی آن را «آزاد» سازند. آزاد از قوانینی که از نظر اقتصاددانان حامی این آزادسازی، به‌نوعی دست و پای بازار را بسته است. از این رو همان‌گونه که دیده می‌شود، این تصور که برای بازار «طبیعت»ی در نظر گرفته شود، در همین زمان شکل گرفته است.

بخش نخست

بیشتر نزاع‌ها به دلیل اختلاف نظر شروع می‌شود. در حالی که بیشتر این مباحث با صبر و مهارت‌های ارتباطی قادر به مصالحه از طریق گفت‌وگو هستند. اگر شاهد بودید که موضوع قدیمی و یکسانی، بارها و بارها عود می‌کند و تکرار می‌شود و یا به محض این‌که آن مشکل حل می‌شود، یک مسأله دیگر و جدید پیش می‌آید؛ بنابراین مشخص است که این موضوع با یک گفت‌وگوی ساده حل نمی‌شود

دلایل نزاع‌های تکرار شونده زوجین

مریم عطاریان

اگر تصور می‌کنید بیشتر وقت شما و همسران صرف مجادله و جر و بحث با یکدیگر می‌شود، بهتر است که به علل این مجادلات نگاه نزدیک‌تر و تیزبینانه‌تری داشته باشید. شناخت علل این نزاع‌ها به شما کمک می‌کند که خلاهای ارتباطی که با همسران دارید را پر کنید، نقصان‌های رفتاری خود را بشناسید، حساسیت‌های همسران را پیدا کنید و به طور کلی شکاف‌های ارتباطی که با همسران دارید را کشف کرده و برای اصلاح آن‌ها تلاش کنید تا به این طریق، بارها و بارها بر سر یک مسأله به دعوا و منازعه نپردازید. در حقیقت شاید مهم‌ترین اختلافات هم ارزش آن را ندارد که بیش از یک بار بر سر آن‌ها دعوا و مشاجره کنید.

در این نوشتار سعی شده است که به بررسی دلایل نزاع‌های تکرار شونده، اشاره کنیم؛ مشکلات همیشه‌گی

مهم‌ترین و متداول‌ترین موضوعاتی که زوجین درباره آن با هم بحث و مجادله دارند، عبارت‌اند از: پول، رابطه جنسی، کار، فرزندان، کار منزل و چگونه‌گی تقسیم مسوولیت‌ها و...

بیشتر نزاع‌ها به دلیل اختلاف نظر شروع می‌شود، در حالی که بیشتر این مباحث با صبر و مهارت‌های ارتباطی قادر به مصالحه از طریق گفت‌وگو هستند. اگر شاهد بودید که موضوع قدیمی و یکسانی، بارها و بارها عود می‌کند و تکرار می‌شود و یا به محض این‌که آن مشکل حل می‌شود، یک مسأله دیگر و جدید پیش می‌آید؛ بنابراین مشخص است که این موضوع با یک گفت‌وگوی ساده حل نمی‌شود. در ادامه به برخی دلایل متداول اختلافات زناشویی اشاره می‌کنیم:

مشکلات و موضوعات حل نشده گاهی اوقات افراد شاهد نزاع و درگیری‌هایی هستند که از گذشته تا کنون تداوم دارند. داشتن حس رد شدن، پذیرفته نشدن و یا خیانت و افشای راز کودکی، می‌تواند تبدیل به دکمه حساسی شوند که زوجین بدون هیچ بررسی و تفکری، آن را فشار دهند.

برای مثال، یکی از زوجینی که در دوران کودکی خود تجربه جدایی والدین و یا طرد شدن را پشت سر گذاشته، ممکن است به یک مسافرت ناگهانی و بدون برنامه‌ریزی همسرش، عکس‌العمل شدید نشان دهد. یا کسی که در هنگام کودکی همیشه مجبور بوده به عنوان تنبیه، پول جیبی‌اش کسر شود، در دوران بزرگسالی نیز اگر با محدودیت‌گذاری‌های همسر در زمینه مالی مواجه شود، شاید به شدت عصبانی شده و واکنش تند نشان دهد.

موضوعات حساس اگر موضوعات تابو و ممنوعه‌ی در ارتباط با همسران هست که همیشه همسران را به شدت عصبانی می‌کند، نیاز دارید که هر از چند گاهی آن‌ها را یادآور شوید. اگر این کار را نکنید، تبدیل به بمب‌های زمانی می‌شوند. موضوعات ممنوعه می‌توانند شامل مواردی مانند فراموش کردن تاریخ تولد یا سالگرد ازدواج باشد و بنابراین زمانی که احساس می‌کنید همسران با شما همراه نیست و همیشه حواسش در پی کار و مشغله‌اش است، عود می‌کند.

مهم‌ترین و متداول‌ترین موضوعاتی که زوجین درباره آن با هم بحث و مجادله دارند، عبارت‌اند از: پول، رابطه جنسی، کار، فرزندان، کار منزل و چگونه‌گی تقسیم.

پی‌یر بوردیو از متفکرانی است که به تولید فرهنگی و از آن جمله به تولید ادبی پرداخته است. او در تحقیق معروفی در حوزه جامعه‌شناسی هنر و ادبیات، به بررسی جامعه‌شناختی وضعیت رمان از ۱۸۳۰ تا ۱۸۵۰ پرداخته و در آن، موقعیت‌های مختلف و روابط متفاوت نویسندگان با قدرت-های سیاسی و اقتصادی را بررسی کرده است و به گسترش این فضا در درون رمان‌های مورد بررسی خود پرداخته و تناظر موقعیت قهرمان رمان و نویسنده را در پژوهش خود نشان داده است. برای بررسی این امر، او دستگاهی از مفاهیم معرفی می‌کند که با پژوهش‌های تجربی او و شاگردانش توانمندتر شده است.

می‌دانیم که با بررسی رویکردهای قرائت ادبی به دو منظر می‌رسیم: درونی و بیرونی. در اولی اثر، شکل نابی دانسته می‌شود که فهم آن نیازمند مطالعه درونی اثر است، بی‌توجه به عوامل بیرونی. بوردیو این رویکرد را تقلیل‌گرا و پای در بند سنت نوکانتی و ساختارگرایی می‌داند. رویکرد بیرونی (تحت تأثیر مارکسیسم) می‌کوشد اثر را در رابطه با منافع طبقاتی تبیین کند. بوردیو معتقد است که رویکرد درونی از شناخت کارکرد اثر، و رویکرد بیرونی از درک منطق درونی و فهم ساختار اثر عاجزند. او در مقابل، رویکردی رابطه‌گرایانه ۲ درباره فضای اجتماعی تولیدکننده‌گان عرضه می‌کند. بر اساس این رویکرد، نویسنده بر اساس منش خود در میدان ادبی به تولید اثر می‌پردازد. آرای بوردیو در این باره به مبانی تیوریک منش و میدان راجع است. به نظر او،

و کنش‌گر به کمک آن دست به عمل می‌زند. هم‌چنین، منش محصول تجربیات پیشین است و هرچند تجربیات جدید را مشروط می‌کند، همیشه در حال تغییر است. اما کنش‌گر در خلأ عمل نمی‌کند، بلکه در موقعیت‌های انضمامی درون میدان قرار دارد. به نظر بوردیو، نیروهای اجتماعی نقش‌ها و استراتژی‌های میدان را شکل می‌دهند و هر صورت‌بندی اجتماعی به واسطه مجموعه‌یی از میدان‌های گوناگون ساخته می‌شود. از این منظر، هر میدان، نسبتاً مستقل و همتای میدانی دیگر است.

میدان تولید ادبی از جمله میدان‌های محل توجه بوردیو است که در آن، نویسنده و اثر خلق می‌شوند. همه خصوصیات یک میدان، از جمله استقلال نسبی و منازعه بین موقعیت‌های متعارض، نیز در میدان تولید ادبی وجود دارند و این میدان با میدان قدرت از نظر ساختاری هم‌تا یا هومولوگ و دارای پایگان‌بندی مستقل و وابسته است.

یکی از کلیدواژه‌های بحث بوردیو، تلقی او از مفهوم قاعده است. بوردیو به دنبال آن است که رفتار را تبیین کند، به

بیفتیم. از نظر بوردیو، هر فرماسیون اجتماعی، متشکل از میدان‌های متفاوتی است که با سامانی سلسله‌مراتبی مشخص می‌شوند: میدان تولید ادبی، فرهنگی، دینی، علم و میدان‌های دیگر. این میدان‌ها استقلال نسبی دارند و خودبنیادند. نکته مهم آن است که هر میدان هومولوگ ساختاری خود را در میدان‌های دیگر دارد. امر دیگر آن است که هر میدان متشکل از مواضعی خاص است که متفاوت‌اند، ولی نسبت به هم خنثا نیستند و بر اساس بیرونیت متقابل تعریف می‌شوند. وجود کشمکش داریم در مواضع متکثر هر میدان، نکته مهم دیگر است. این کشمکش فضای میدان را تعریف می‌کند. مواضع ثابت نیستند و تعریف‌پذیرند. سوژه از نظر بوردیو موضع را تعریف می‌کند، یعنی در میدان امکاناتی فراهم می‌شود که سوژه می‌تواند مواضع جدیدی را در کشمکش با مواضع موجود تعریف کند. نباید از یاد برد که

مواضع جدیدی را در کشمکش با مواضع موجود تعریف کند. نباید از یاد برد که

مواضع جدیدی را در کشمکش با مواضع موجود تعریف کند. نباید از یاد برد که

مواضع جدیدی را در کشمکش با مواضع موجود تعریف کند. نباید از یاد برد که

مواضع جدیدی را در کشمکش با مواضع موجود تعریف کند. نباید از یاد برد که

مواضع جدیدی را در کشمکش با مواضع موجود تعریف کند. نباید از یاد برد که

و در آن میدان قدرت قرار دارد. میدان قدرت در بین طبقات بالا قرار دارد و فرادستان در میدان قدرت قرار می‌گیرند. در این میدان نیز قدرت بالا و پایینی وجود دارد که میدان تولید ادبی در سمت قدرت پایین قرار دارد. تولیدکنندگان ادبی خویشاوندان فقیر گروه بورژوازی‌اند. بوردیو در این میدان چند موضع شناسایی کرد: (۱) موضع هنر بورژوازی (۲) موضع هنر اجتماعی (۳) موضع هنر برای هنر. این مواضع بر اساس دوری و نزدیکی هر یک به قواعد دیگر میدان‌ها تعریف شده‌اند. نزدیکان فرودستان؛ هنر اجتماعی سیاسی و نزدیکان قدرت؛ هنر بورژوازی تولید می‌کنند و حد وسط از آن هنر برای هنر است. این موقعیت‌ها بر اساس دوری و نزدیکی به میدان‌های دیگر تعریف می‌شوند. در این جا سؤالی که پیش می‌آید آن است که «آیا هنر برای هنر کنشی بی‌غرض است؟» بوردیو تلاش می‌کند نشان دهد هنر برای هنر نیز از موقعیت اقتصادی خاصی سرچشمه می‌گیرد. طبق تحلیل او، همه کسانی که در این موقعیت بوده‌اند، با ارت بردن ثروتی درخور فراغ مالی داشته‌اند و بی‌نیاز از بازار و توده مردم به کار هنری پرداخته‌اند. در این خصوص، بوردیو مفهوم مهم دیگری درباره پایگان‌بندی حوزه هنر به دست می‌دهد. به اعتقاد او، در حوزه تولید ادبی دو پایگان وجود دارد: پایگان وابسته و پایگان خودآیین. در حالت اول، اصل موفقیت و فروش در تیراژ بالاست و بر کمیت تکیه دارد. این اصل با نوعی تولید ادبی بزرگ‌مقیاس مرتبط است (تولید انبوه) که به بازار تکیه دارد و دغدغه اصلی‌اش کسب سود است. در حالت دیگر، شاخص اثر ارجمندی است و بر تقدیس بنا شده است. این تولید با انبوه مصرف‌کننده بیگانه است و شرایط آن را بازار معین نمی‌کند، بلکه بیشتر برای مصرف تولیدکننده‌گان تولید می‌شود.

نمونه برجسته کاربرد روش بوردیو را می‌توان در مقاله آموزش عاطفی فلویبر ۱۲ دید. او در بررسی رمان آموزش عاطفی نوشته گوستاو فلویبر با خودداری از توجه صرف به متن از سویی و از سوی دیگر، تقلیل رمان و اثر هنری به شرایط اجتماعی، به بازسازی میدان هنری وقت فرانسه در دوره تألیف رمان می‌پردازد. زیبایی کار بوردیو در آن است که وی ساختار میدان را از درون خود رمان بیرون می‌کشد و با ترسیم جایگاه هر کاراکتر در درون میدان ادبی فرانسه به روایت خود رمان، و سپس تطبیق آن با موضع‌گیری‌های زیباشناختی و سبکی که احرازکننده‌گان هر جایگاه دارند، ساخت میدان را، که همان رابطه میان این جایگاه‌ها و البته رابطه این ساختار میدان ادبی با ساختار حوزه قدرت است، مشخص می‌سازد. وی در این تحلیل نشان می‌دهد که چه‌گونه افراد جذب سه رویکرد مطرح آن زمان یعنی: هنر بورژوازی، هنر برای هنر، و هنر اجتماعی میشوند و چه‌گونه احراز جایگاهی خاص، عاملان فردی را مستعد می‌سازد تا قوه و امکاناتی را تحقق بخشند که در موقعیت خاص آنان مستتر است.

مواضع جدیدی را در کشمکش با مواضع موجود تعریف کند. نباید از یاد برد که

تولید ادبی پی‌یر بوردیو

وحید طلوعی
بخش نخست

جبار قهرمان:

جنگ هلمند درامه و معامله است

اشاره: عبدالجبار قهرمان عضو مجلس نماینده گان و از چهره های نزدیک به رییس جمهور است.
 اخیراً پس از وخیم شدن اوضاع در هلمند، رییس جمهوری آقای قهرمان را به منظور مدیریت جنگ به هلمند فرستاد. قهرمان سه ماه به عنوان نماینده رییس جمهور به مدیریت نیروهای امنیتی کشور در هلمند پرداخت. طالبان در ماه های اخیر تلاش های زیادی به خاطر تصرف لشکرگاه مرکز ولایت هلمند کردند. اما این جنرال سابقه دار مدعی است که از سقوط هلمند جلوگیری کرده است. آقای قهرمان می گوید که هلمند پایتخت طالبان است و از همین ولایت نیروی بشری آنها تأمین و اكمال می شود. درباره وضعیت امنیتی افغانستان با آقای قهرمان مصاحبه کرده ایم که اینک می خوانید:

مصاحبه کننده: ابوبکر صدیق

آقای قهرمان از این که به این گفت و گو وقت گذاشتید، سپاس می کنم.

وقتی شما به عنوان نماینده خاص و مسوول عملیات اوپراتیوی از طرف رییس جمهور در ولایت هلمند اعزام شدید، اوضاع امنیتی در چه حالتی قرار داشت و چرا پس از برگشت شما این ولایت دوباره دست خوش ناامنی شد؟

اوضاع امنیتی هلمند در آن وقت بدتر از وضعیت کنونی بود، اما توانستیم حالت را به شکل نورمال تغییر دهیم و امنیت را تأمین کنیم، ولی در حال حاضر در هلمند یک جنگ بزرگ فرسایشی جریان دارد. در این جنگ منافع جنرالان، فرماندهان و غیره افراد نهفته است و از نام جنگ استفاده سوء کرده روغنیات و غیره امتیازات را به فروش می رسانند و در کابل از عواید آن تعمیر می سازند.

از طرف دیگر مخالفان مسلح دولت به بهانه این جنگ از مردم عشر و ذکات جمع آوری کرده و اسلحه را از دست مسوولان غافل دولتی به دست می آورند.

در ولایت هلمند جنگ به اساس یک معامله به پیش می رود و افراد منافع خود را در این جنگ یافته اند؛ اما جنگ حقیقی در این ولایت جریان ندارد. در ولایت هلمند شمار مخالفان مسلح که در برابر نیروهای دولتی می جنگند، بیش از ۴۵۰ الی ۴۸۰ تن نیستند، درحالی که چند لوا و کندک پرسونل امنیتی دولت در این ولایت مستقر هستند و در برابر این شمار از مخالفان مسلح می جنگند.

افزایش جنگ در ولایت هلمند بیشتر از غفلت وظیفه بی افراد و مسوولان امنیتی مستقر در این ولایت است. نیروهایی که « به نام ارتش و پولیس ملی نام

گذاری شده » در حقیقت ملی نیستند. تهداب این نیروها در زمان حامدکرزی خراب گذاشته شده است. هر فرد مسوول در ولایت هلمند از کابل حمایت می شود و برای منافع خود در این ولایت کار می کند. امکاناتی که در ولایت هلمند در اختیار نیروهای دفاعی قرار دارد، اگر به صورت درست مدیریت شود، برای دفاع تمام کشور کافی است.

در این ولایت بیشتر جنگ های درامه ای و مصنوعی جریان دارد و هم چنان مدیریت جنگ در این ولایت نهایت ضعیف است.

می خواهید بگویید که دولت به خاطر مهار ساختن جنگ در این ولایت اقدامات کافی انجام نداده است؟ دولت هیچ برنامه ای برای جلوگیری و عقب زدن جنگ در این ولایت ندارد، برنامه «کلوخ به آب بمان گذر کن» را دولت در ولایت هلمند پیاده ساخته و روز خود را سپری می کند.

وجود فساد در ادارات از عمده ترین چالش های فرا راه مبارزه با هراس افگنی در این ولایت است و از قربانیان رویدادهای متعدد در این ولایت پراسان نمی شود.

در کدام ولسوالی های هلمند نا امنی و بحران بیشتر است و شما در تأمین امنیت این ولایت چقدر موفق شدید؟

جنگ به شدت بلند و بزرگ که حدس زده می شود، در ولایت هلمند وجود ندارد. جنگ درامه ای و خود ساخته گی افراد و گروه ها در ولسوالی های نادعلی، گرم سیر، نوزاد و ولسوالی سنگین جریان دارد و در ولسوالی نهر سراج که تنها با شلیک های پراکنده در ساحات مختلف به این جنگ ادامه می دهند و در این ولایت مبارزه با مخالفان مسلح از طرف دولت ضعیف به پیش می رود.

شمار نظامیانی که در ولایت هلمند با مخالفان مسلح می جنگند، آیا به تأمین امنیت این ولایت

اتمر در طور منطقه ای به تهران رفت دیدار اتمر با ظریف

حنیف اتمر مشاور امنیت ملی رییس جمهوری افغانستان در سفر به ایران با محمد جواد ظریف وزیر خارجه این کشور دیدار کرد.

در این دیدار، مسایل میان دو کشور از جمله مسأله صلح و جنگ مورد بحث قرار گرفته است.

حنیف اتمر پیشتر به کشورهای چین و روسیه نیز سفر کرده بود. سفرهای حنیف اتمر به کشورهای منطقه ظاهراً به هدف جلب حمایت این کشورها از نیروهای امنیتی افغانستان در مبارزه با هراس افگنی صورت می گیرد.

اتمر از قدرت مندترین چهره ها در دولت وحدت ملی محسوب می شود. او نقش برجسته ای در تصمیم گیری های ارگ ریاست جمهوری دارد.

برخی آگاهان مشاور امنیت ملی را رییس جمهور در سایه خوانده اند.

صدها هزار دالر و فهرستی از مقام های افغانستان در چرخ بال نظامی پاکستان

مقام های محلی لوگر درباره چرخ بالی که روز گذشته در ولسوالی ازره این ولایت نشست اضطرابی کرد می گویند که یکی از سرنشینان این چرخ بال کرنل صفدر، داماد راحیل شریف رییس ستاد کل ارتش پاکستان بوده است و همچنان در این چرخ بال صدها هزار دالر آمریکایی و کلدار، دو میل کلاشینکوف، سه بی سیم و یک دستگاه جی بی اس پیدا شده است.

عبدالولی وکیل، رییس پیشین شورای ولایتی لوگر و عضو کنونی این شورا به سلام و وطندار می گوید که این چرخ بال مشکل تخنیکی نداشته و خلبان به خواست خود در این منطقه فرود آمده است.

به گفته این عضو شورای ولایتی از نزد سرنشینان این چرخ بال فهرستی به دست آمده که نام های بسیاری از مقام های عالی رتبه کشور در آن درج است.

بر بنیاد اطلاعات عبدالولی وکیل، حکومت پاکستان تلاش ها برای رهایی این افراد از چنگ طالبان را آغاز کرده است. تاکنون جزییات درباره انگیزه نشست این چرخ بال معلوم نیست.

حمیدالله حمید، ولسوال ازره نیز با تأیید این اطلاعات می گوید که طالبان سرنشینان این چرخ بال را در سه گروه به سه منطقه تحت تصرف شان منتقل کرده اند.

با این حال مقام های افغانستان در واکنش به این رویداد گفتند که عبور چرخ بال نظامی پاکستان از خاک افغانستان در هماهنگی با آنان انجام شده است. به گفته آنان این چرخ بال برای ترمیم راهی روسیه بوده است.

معاون شورای عالی صلح:

موقف حزب اسلامی ثابت نیست

آقای سلیم با بیان این که آنان با احتیاط با این مسأله برخورد می کنند، می گوید: «تا زمانی که دوستان (هیأت حزب اسلامی) نیایند و چاق همراه شان بغل کشی نکنیم، موقف صریح گرفته نمی توانیم.»

آقای سلیم تأکید می کند که شورای عالی صلح امید دارد تا هیأت مذاکره کننده حزب اسلامی برگردند و روند گفت و گو را ادامه دهند.

در این حال، غیرت بهیر مسوول امور سیاسی حزب اسلامی گلبدین حکمتیار گفته است که دو جانب (حکومت و حزب اسلامی) بر سر موارد بسیار کم اختلاف دارند.

آقای بهیر اظهار امیدواری کرده که در این مرحله، این مشکل نیز حل خواهد شد.

اما، رییس هیأت مذاکره کننده با هیأت حزب اسلامی گلبدین حکمتیار با رد این گفته ها می گوید: «برای آخرین بار وقتی آقای بهیر بر می گشت، هیچ گونه اختلافی باقی نمانده بود و ما روی تمامی موارد به تفاهم رسیده بودیم و این که دوباره ادعا دارند که موارد

اختلافی باقی مانده بعد از آمدن شان روشن خواهد شد.»

به گفته آقای سلیم: دیده شود که عقب گرد می داشته باشند و یا علاوه از تفاهم نامه پیشین موارد دیگری را نیز مطرح خواهند می کنند.

معاون شورای عالی صلح در جواب به پرسشی که چه کسانی از نشانی حزب اسلامی حکمتیار دوباره وارد گفت و گو خواهد شد، می گوید: «نام های فراوانی گرفته می شود و اما فکر می کنم که چندین بار تغییراتی در نام ها وارد شده و تا زمانی که حاضر نشوند، موضع پیش از وقت گرفته نمی توانیم.»

آقای سلیم با اشاره به موقف گیری ها متعدد هیأت حزب اسلامی می گوید: اعضای هیأت مذاکره کننده حزب اسلامی متأسفانه در ترکیب هیأت و موقف شان شتابان تغییر می آورند.

حدود چهار ماه پیش حکومت افغانستان از طریق شورای عالی صلح، گفت و گوهای صلح را با نمایندگان حزب اسلامی آغاز کرد که در نتیجه دو طرف یک مسوده ۲۵ ماده یی را ترتیب دادند تا پس از مطالعه رییس جمهور و گلبدین حکمتیار امضا شود.

چندی پیش طرح مورد توافق به دلیل بروز اختلافاتی برسر برخی گزینه هایی که از طرف هیأت حزب اسلامی مطرح شد، در نیمه راه ماند.

هارون مجیدی

رییس هیأت مذاکره کننده شورای عالی صلح با هیأت حزب اسلامی می گوید که حکومت افغانستان با حزب اسلامی گلبدین حکمتیار پیش از این به تفاهم رسیده و هیچ گونه تغییری در این زمینه به میان نیامده است.

رییس هیأت مذاکره کننده می افزاید، تا هنوز مشخص نیست که چه کسانی به تازه گی از نشانی حزب اسلامی وارد مذاکره خواهد شد چون هیأت مذاکره کننده این حزب در ترکیب هیأت و موقف شان شتابان تغییر می آورند.

از سویی هم، غیرت بهیر مسوول امور سیاسی حزب اسلامی، گفته است که طی روزهای آینده، هیأت حزب اسلامی تحت رهبری انجنیر کریم امین، برای مذاکرات صلح به کابل خواهد آمد.

مدیر محمد رسول، حاجی عبدالمالک و حاجی عتیق الله صافی چهره هایی اند که به گفته آقای بهیر، شامل این هیأت می باشند.

آقای بهیر گفته است که مذاکرات صلح، از همان جایی که قطع شده بود، از همان نقطه باردیگر از سر گرفته خواهد شد.

این عضو حزب اسلامی اظهار امیدواری کرده که این دور مذاکرات صلح آنها با دولت، به طور مثبت پایان یابد.

این گفته ها درحالی مطرح می شود که پیش از این،

فیسبوک نامه

امرالله صالح

تحریم المپیک و انتقام از پرچم افغانستان
حکومت افغانستان محترم جنرال محمدظاهر اغبر را به عنوان رییس کمیته ملی المپیک کشور به رسمیت نمی شناسد؛ زیرا او این سمت را از راه انتخابات شفاف به دست آورده و انتصاب شده کسی نیست. این درحالی است که کشورهای خارجی و کمیته بین المللی المپیک او را به رسمیت می شناسند و هم اکنون او را به حیث نماینده مشروع افغانستان در ریو ۲۰۱۶ دعوت کرده اند. دولت به عوض حل مشکل درونی اش، از پرچم افغانستان انتقام گرفت و المپیک را تحریم کرد. پس از ماه ها تلاش و مراجعه به تصمیم گیرهای دولت، آقای اغبر نتوانست یک افغانی پول به خاطر آماده گی جهت اشتراک در ریو ۲۰۱۶ به دست آورد و ورزشکاران افغانستان را آماده سازد. کرایه و مصارف بودویاش هیأت افغانستان را در دهکده ریو ۲۰۱۶، کمیته آسیایی خیرات داده است. زعما و دولت مردان کشورهای دیگر حتا ورزشکاران خود را تا میدان هوایی بدرقه کردند و پرچم کشور خویش را بوسیدند. این جا از بیرق کشور انتقام گرفتند. شاید این رفتار و برخورد دولت با المپیک در مغایرت با عرف و فرهنگ حاکم این کشور نیست که هر چیز شخصی شده است و تعصب فردی بیاد می کند. راستی نباید فراموش کرد که در کشور شهیدپرور شاید نیاز به ورزش پروری نباشد. به اهتزاز در آمدن بیرق کشور در ریو ۲۰۱۶ امسال خیراتی ست. چقدر ننگین است.

احمد سعیدی

معمای سقوط طیاره هیلی کوپتر پاکستان در ارژو لوگر.
۱- پاکستان می گوید این طیاره ۷ سر نشین داشت که ۵ نفر آن پاکستانی و ۱ نفر روسی بوده است و به اجازه دولت افغانستان از لاهور پرواز و به خاطر ترمیم عازم مسکو بوده است.
۲- سوال این جاست، طیاره یی که عوارض تخنیکی داشته باشد، چطور می تواند از لاهور الی مسکو صدها کیلو متر فاصله را طی کند و به منزل مقصود برسد.
۳- طیاره یی که سقوط کرد، از جمله ۷ نفر سر نشین ۳ نفر آن ها اعضای استخبارات پاکستان اند و یک نفرشان شدیداً زخمی است. سر نشینان این طیاره در حال حاضر نزد قومندان آدم خان کوچی که اصلاً از کوچی های افغانستان است، اما همراه با قومندان سیف الدین سیف پاکستانی در افغانستان به نام جهاد فعالیت می کند.

۴- اگر این سخنان که پرواز این طیاره مجوز داشته حقیقت دارد، این طیاره از لاهور تا مسکو باید دو سه مرتبه به خاطر گرفتن تیل نشست می داشت این نشست ها در کجا بوده.
۵- بعد از نشست اضطراری، طیاره مکمل سوخته یا سوختانده شده است، چطور سر نشینان آن زنده مانده اند؟ به باور من، این طیاره برای گروه های طالبان کمک نقدی آورده بوده، حالا نمی دانم چرا روی چه دلیل حقیقت اظهار نمی شود و کابل نیز زیر لب سخن می گوید.

دستگیر روشنیالی

تولنه باید په خپله رهبر شي.
دا کار هغه وخت کېدای شي چي هر وگړي د پوه خپلواک انسان په توگه په خپل ځان او په خپله اراده واکمن شي او نور نه باید دا او هغه میر، امیر، ملا او مولانا، رعیم او پیشوا... د یو میلیونې ټولني لارښوونه وکړي. په ځان د واکمنو انسانانو یوه ټولنه کولای شي د میر، امیر، پیشوا... په ځای هغوي را مخ ته کړي چي د سیاسي میراني، سیاسي استعداد، انتقاد کونکو او انتقاد منونکو ارزښتونو خاوندان وي. دا ارزښتونه به له یوې خوا په تیره بیا سیاسي مشرتوب کسي د لویو پریکړو او درسک منلو جریت وروزي اوله بلې خوا به د تیروتنو او نیمگړتیاو منلو ته چمتو شي. دا ارزښتونه به هغوي چي د مشرتوب وړتیا نه لري، کمزوري او بي کفایته دي استعفا کولو ته وهڅوي.
په افغانستان کي سره ددي چي د بي کفایتیو، کمزوریو، تیروتنه او اشتباهاتو ځای نه کېږي، خو نه بي کفایته معلوم دی او نه هم کمزوری او نه څوک ددي میرانه لري چي خپله کمزوري او خپله بي کفایتي ومني او له دندې استعفا ورکړي. دلته په ډیره اساني سره خپله بي کفایتي او کمزوري نورو ته د گوتو په سیخولو او احساساتي کیدولو پتیري او ساده گان هم ورته اتل جوړوي.

کشور

جهان نما

اوباما:

به روس ها اطمینان نداریم

باراک اوباما در کنفرانس خبری نادری در پنتاگون، ولادیمیر پوتین را به باد انتقاد گرفت و نسبت به تمایل او برای همکاری با امریکا برای حل درگیری های کنونی در سوریه ابراز تردید کرد.

باراک اوباما، رییس جمهوری امریکا در این سخنرانی خود گفت: از این رو ما در حال بررسی این مسأله هستیم که آیا می توانیم با روس ها به آتش بس عملی برای درگیری ها برسیم یا هرگز موفق به آن نخواهیم شد.

او ادامه داد: شاید روس ها قادر به دستیابی به آن نباشند، حالا یا این را نمی خواهند یا نفوذ قوی روی بشار اسد رییس جمهوری سوریه ندارند و این چیزی است که ما به بررسی آن خواهیم پرداخت.

اوباما در این اظهار نظر بدبینانه گفت: ما در این مسیر بدون این که چشمان مان را ببندیم، گام برمی داریم و خواهیم دید که آیا می توانیم به این تعهد قوی روسیه دست یابیم یا نه، اما اگر به آن دست نیابیم، روس ها به جهان نشان خواهند داد که در فضای بین المللی غیرمسئول هستند و دلیل آن این است که از نظامی مجرم حمایت می کنند.

اوباما در بخش دیگر اظهاراتش اعتراف کرد که اعمال فشارهای روزافزون علیه داعش آن را به حملات بیشتر در خارج از عراق و سوریه سوق داده است و دلیل این مسأله را حملات اخیر در فرانسه، آلمان، ترکیه، بنگلادش دانست. او هم چنین به احتمال وقوع حملات تروریستی در خاک امریکا به عنوان خطری جدی اعتراف کرد.

اوباما بعد از نشست در شورای امنیت ملی با حضور فرماندهان نظامی در وزارت دفاع این کشور تأکید کرد که مشکلاتی که کاخ سفید با آن روبه رو بود، از جمله جنگ سوریه و نشست هایی که در این باره برگزار شد، او را پیر کرد.

او گفت: من اطمینان دارم که بخش اعظم سفیدشدن موهای من به علت نشست های سوریه بوده و نشست درباره سوریه هنوز تمام نشده، چون ما هنوز طرح های جایگزین برای پایان جنگ نداریم.

این در حالی است که یوری اوشاکوف، معاون رییس جمهوری روسیه بر ضرورت «سبک- سنگین» کردن حرف هایی که برخی می زنند و دقت و اندیشیدن به عواقب حرف های نامربوط درباره حل و فصل بحران سوریه تأکید کرد.

اوشاکوف در واکنش به حرف های باراک اوباما این اظهارات را مطرح کرد و گفت: وقتی این حرف ها را می زنیم، بهتر است به پیامدهای احتمالی آن بیندیشیم.

سرگی ریابکوف، معاون وزیر خارجه روسیه نیز درباره حرف های اوباما در پیوند به سوریه و روسیه گفت: تمام این حرف ها مایه تأسف است.

ریابکوف تأکید کرد که امریکا بار دیگر نشان داد که به سیاست خارجه اش اطمینانی ندارد. سیاست روسیه مقابل سوریه و تمام سیاست خارجه اش مطابق با اصول منطقی و قابل درک است و روسیه برای تحقق اهدافش با اکثر جامعه جهانی تلاش می کند.

ریابکوف افزود: علنا مشخص است که اعتماد روسیه و امریکا به هم کم است و طی سال های اخیر شاهد تلاش هایی برای نابودی روابط و تمایلات مشترک هستیم؛ حال یا از طریق تحریم های غیرقانونی یا اعمال فشارها با راهکارهای نظامی. اگر واشنگتن با صداقت و شفافیت به دستور کار روابط دو کشور بنگرد اعتماد به روابط دو کشور بازمی گردد.

وزیر دفاع ترکیه:

بازسازی ارتش در چارچوب

معیارهای ناتو خواهد بود

وزیر دفاع ترکیه اعلام کرد که طرح بازسازی نیروهای مسلح کشور با هدف مقابله با هرگونه احتمال وقوع کودتای دیگر مطابق با معیارهای ناتو و ساختار آن خواهد بود.

فیکری ایشیک، وزیر دفاع ترکیه اعلام کرد: گام های لازم برای بازسازی ارتش ترکیه دارای سه اولویت است. اولین اولویت پیروی از دموکراسی است، دومین اولویت این است که این گام ها محصول تجربه جهانی بوده و سوم این که این گام ها تضمین کنند که دیگر کسی در ترکیه به دنبال انجام کودتا نباشد.

او ادامه داد: پس از کودتای ۱۵ جولای ۲۸۸ سرباز از جمله ۹ جنرال هنوز در مظان اتهام قرار دارند.

وزیر دفاع ترکیه در ادامه اظهاراتش هرگونه ادعا درباره تضعیف مبارزه ترکیه با داعش و نیروهای حزب کارگران کردستان (پ.ک.ک) پس از کودتای ۱۵ جولای را رد کرد.

او خاطر نشان کرد: حملات ائتلاف بین المللی به رهبری امریکا علیه مواضع داعش از پایگاه هوایی اینچلیک ترکیه ادامه دارد.

هم چنین ایشیک از گسترش نقش شرکت های خصوصی و تجاری کوچک در صنعت دفاعی و بازسازی امنیت کشور خبر داد.

رجب طیب اردوغان، رییس جمهور ترکیه پس از کودتای نافرجام ۱۵ جولای دو حکم در راستای اخراج نزدیک به سه هزار نفر از ارتش ترکیه، دومین ارتش بزرگ ناتو، صادر کرد که ۴۰ درصد از اخراج شدگان جنرال بودند. هم چنین او اکادمی های نظامی را تعطیل کرده و کنترل دولت را بر فرماندهان ارتش تشدید کرد.

تیم افغانستان در المپیک

۲۰۱۶ برازیل

کاروان ورزشکاران المپیک افغانستان که غرض اشتراک در رقابت های المپیک ۲۰۱۶ برازیل به «ریو دی جنیرو» رسیده اند، در عرصه دوش و جودو به میدان می روند. ربانی ربانی، رییس کاروان ورزشی افغانستان در بازی های المپیک برازیل گفت: «کیمیا یوسفی به تاریخ ۱۲، عبدالوهاب ظاهر به تاریخ ۱۳ اگست در بخش دوش و توفیق بخشی در عرصه جودو به تاریخ ۱۱ اگست به میدان می رود.»

مراسم رسمی افتتاحیه ۳۱مین دور بازی های المپیک برازیل، شب جمعه پنجم اگست به وقت محلی برازیل برگزار شد که در آن از ۲۰۷ کشور جهان، ۱۱ هزار ۲۳۹ ورزشکار برای کسب ۳۰۶ مدال در ۲۸ رشته ورزشی به رقابت می پردازند. افغانستان در این رقابت ها نتوانست پس از سپری کردن رقابت های کسب سهمیه به بازی های المپیک راه یابد.

کشورها و مدالها

آقای ربانی گفت: «زد و بندها و پا در میانی های غیرمسلکی مقامات ریاست تربیت بدنی و ورزش افغانستان» را در عرصه فدراسیون های المپیک، دلیل عدم حضور گسترده یی ملی پوشان المپیک به ویژه مدال آوران تواندو شد.

در این رقابت ها، تیم های المپیک کشورهای کوسوفو و سودان جنوبی برای نخستین بار از کشورهای شان نماینده گی خواهند کرد و برای نخستین بار پس سال ۱۹۶۸ این رقابت ها در یک کشور امریکای لاتین برگزار می شود.

نگرانی های حفظ الصحه

برازیل که یکی از کشورهای عمده امریکای لاتین به شمار می رود، در فاصله زمانی ۲۰۱۴ و ۲۰۱۶ میزبان دو رقابت بین المللی عمده جهانی جام فوتسال و رقابت های المپیک، بود.

ورزشکاران عرصه کشتی رانی و آب بازی به خاطر نفوذ ویروس ها در آب و موجودیت مواد فاضله در آب های ساحل گوانابارا، جایی که قرار است رقابت های کشتی رانی انجام شود، ابراز ن رانی کرده اند.

آزمایشات طبی از آب دهکده های ورزشی که در آن رقابت های کشتی رانی صورت می گیرد، نشان داده که ویروس های طرق تنفسی و معدی معایی در آبها موجود بوده و برگزار کننده گان المپیک ریو، تعهدات داده شده یی خود را به درستی عملی نکرده اند.

بسیاری از ورزشکاران پیش از آغاز رقابت ها و حتا پیش از رفتن به ریو، داروهای معین انتی بیوتیک را اخذ کرده اند. اما رییس کاروان ورزشی المپیک افغانستان می گوید: در مقایسه با تدابیر بیجنگ و لندن، برازیل جایگاه پایین تر دارد، اما تاکنون با مشکل جدی از لحاظ مسایل صحت در بخش دوش و جودو بر نخورده اند.»

آقای ربانی تأکید کرد که بسیاری از افرادی که در دهکده های ورزشی المپیک برازیل فعالیت می کنند، با زبان انگلیسی بلدیت ندارند و این امر «تاندازه برای شان مشکل آفرین شده است.»

در این رقابت ها ورزشکاران افغانستان را مربیان آنان همراهی می کنند و روح الله نیکپا، به عنوان دویار مدال آور المپیک افغانستان، به حیث مهمان در این رقابت ها دعوت شده است.

ریاست جمهوری:

سرنوشت اصلاحات انتخاباتی همین هفته مشخص می‌شود

ناجیه نوری

تا پایان هفته روان سرنوشت قانون انتخابات (آوردن اصلاحات در کمیسیون‌های انتخابات، آغاز کار کمیته گزینش) مشخص خواهد شد.

شاه‌حسین مرتضوی معاون سخنگوی ریاست جمهوری به روزنامه ماندگار گفت: حکومت مصروف مشوره و رایزنی با بخش‌های مختلف است تا تصمیم نهایی در این زمینه را بگیرد.

معاون سخنگوی ریاست جمهوری به مردم اطمینان می‌دهد که تا پایان هفته جاری چگونگی آوردن اصلاحات در کمیسیون‌های انتخابات و قانون انتخابات مشخص می‌شود.

به گفته مرتضوی: پس از رد شدن فرمان تقنینی رییس جمهور در خصوص قانون انتخابات، کمیسیون مستقل نظارت برتطبيق قانون اساسی راه را برای اصلاحات فراهم کرده و اجازه داد تا اقدامات لازم در این زمینه صورت گیرد.

او تاکید کرد: اکنون که کمیسیون مستقل نظارت برتطبيق قانون اساسی اجازه داده که رییس جمهور بدون تایید پارلمان فرمانی را در این خصوص صادر کند، حکومت هم تا پایان این هفته تصمیم خواهد گرفت.

این درحالیست که کمیته گزینش سال پار تشکیل شد؛ اما نسبت خلاهای قانونی (تصویب نشدن فرمان تقنینی رییس جمهور در مورد قانون تشکیل وظایف و صلاحیت‌های کمیسیون‌های انتخاباتی از سوی مجلس) تاکنون نتوانسته آغاز به کار کند.

کمیته گزینش، وظیفه دارد تا کمیشنران جدید را برای کمیسیون‌های انتخاباتی گزینش و به رییس جمهور

پیشنهاد کند.

فرمان تقنینی در خصوص تشکیل، وظایف و صلاحیت های کمیسیون های انتخاباتی که زمینه را برای آغاز کار کمیته گزینش فراهم می کند، برای دوبار از سوی مجلس نماینده‌گان با اکثریت آرا رد شد.

چند پیش کمیته گزینش که متشکل از نماینده‌گان جامعه مدنی، نهادهای ناظر برانتخابات، نماینده رسانه‌ها و نماینده خدمات ملکی به منظور گزینش اعضای ارشد کمیسیون انتخابات، ایجاد گردیده بود،

توسط رییس‌جمهور به همراه بسته پیشنهادی قوانین انتخابات به مجلس فرستاد شد و نماینده‌گان هم این بسته پیشنهادی را با اکثریت آرا کردند.

پس از رد این فرمان رییس‌جمهور فرمان تقنینی دیگری را با آوردن تغییرات و حذف نماینده رسانه‌ها آماده و به مجلس نماینده‌گان جهت تصویب فرستاد که این فرمان نیز توسط نماینده گان مجلس رد شد، اما مجلس سنا آن را تایید گردید.

این درحالیست که اگر فرمان تقنینی را یک مجلس رد و

مجلس دیگری تایید کنند، باید کمیته مشترک از سوی هردو مجلس تعیین و در مورد آن تصمیم بگیرند. به همین دلیل هردو مجلس، کمیته مشترک را تشکیل دادند؛ اما فرمان دومی هم از سوی کمیته مشترک رد شد.

پس از رد فرمان تقنینی دوم رییس جمهوری توسط مجلس نمایندگان، اکنون کمیسیون نظارت بر تطبيق قانون اساسی افغانستان اعلام کرده که حکومت می‌تواند فرمان تقنینی دیگری را در این مورد صادر کند.

در نامه‌ای این نهاد که به ریاست جمهوری فرستاده شده، آمده «برای پیش‌گیری از تضییع حقوق اساسی شهروندان، حکومت بر اساس ماده ۷۹ قانون اساسی می‌تواند هر نوع فرمان تقنینی جدید را در ایام رخصتی شورای ملی در مورد انتخابات و کمیسیون‌های انتخاباتی صادر نماید و این فرمان در سال اخیر دوره تقنینیه، بدون ارایه به شورای ملی قابل تطبيق می‌باشد.» گفته می‌شود با توجه به اینکه مجلس شورای ملی از چند روز قبل برای ۴۵ روز در رخصتی تابستانی به سر می‌برد و از طرف دیگر این مجلس سال آخر کاری‌اش است، این دو موضوع رییس جمهوری را قادر به صدور فرمان تقنینی درباره اصلاح نظام انتخاباتی بدون تأیید پارلمان می‌کند.

یکی از نکات اصلی توافقنامه سیاسی که منجر به تشکیل حکومت وحدت ملی در افغانستان شد، اصلاح نظام و ساختار نهادهای انتخاباتی بود.

حکومت وحدت ملی با آغاز به کار خود در سال ۱۳۹۳، متعهد شده بود که تغییراتی را در مدیریت نهادهای انتخاباتی می‌آورد و با امضای این فرمان، اعضای فعلی کمیسیون‌های انتخاباتی باید جای خود را به افراد جدیدی می‌دادند؛ اما با رد دوبار این فرمان از سوی مجلس نماینده‌گان این زمینه فراهم نشد؛ اما اکنون که کمیسیون نظارت برتطبيق قانون اساسی این اجازه را داده که فرمان رییس‌جمهور بدون فرستادن به مجلس، نافذ و قابل اجرا می‌باشد، باید منتظر شد و دید که آیا تغییراتی در کمیسیون‌های انتخاباتی به میان خواهد آمده و مردم افغانستان شاهد برگزاری انتخابات خواهند بود و خیر.

نامه وارده

قابل توجه ارگان‌های ملی و بین‌المللی مقیم کابل

صد انتقام گیری از مردم بر آمده، تمامی ترکاری فروشان، کسبه کاران و فروشنده ها را به تهدید مجبور به ترک دکانداری و کارشان نمود.

در بامیان ظلم و جنایتی بزرگی در حال اتفاق افتادن به گونه کامل است؛ زمین مردم غصب می شود، پشته ها و ملکیت مردم از جرس توغی تا سرخدر غصب شده است، در شهر تازه هیچ سهمی از دوهزار دکان و سرای به ما مردم داده نشده است و اکثر زمین هایش از ما مردم غصب گردیده است. انکشاف در ولسوالی های ما اصلن وجود ندارد، نمونه آن سرک راه ابریشم که سالهاست خامه بوده و بند آب سیغان که عمدی ساخته نمی شود. دره زیبای آجر پارک ملی تاریخی از فهرست جاهای گردشگری کشیده شده است و پشتون اصلن به بامیان بالای ملک شان رفته نمی توانند.

دیروز افراد مسلح با زور خشونت به لباس پولیس به دستور طاهر زهیر حمله ور شدند، که خشونت و بد رفتاری توام با تهدید بالای ده ها تن از کسبه کاران و غرفه داران تاجیک بامیانی اعمال گردید، نزدیک پنجاه کسبه کار در بازداشت قرار گرفتند و تا اکنون رها نشده اند. تا بکی ستم و تبعیض بالا ادامه خواهد داشت؟ یونسکو برنامه ساحه سبز و سرخ در بامیان را که به بهانه آن نان ما، زمین ما و حقوق ما از گرفته می شود را لغو کنید! از مقام های صاحب صلاحیت می خواهیم:

برنامه های حذفی ما مردم محروم، هر چه زود تر به کار بگمارید؛
سوم: عاملان ستم سازمانمند، بی عدالتی و پاکسازی ما مردم محروم را به دادگاه کشیده به کیفر اعمال برسانید.
چهارم: یونسکو و نهادهای بین المللی برنامه ساحه سبز و سرخ را که تنها بالای ما اعمال می گردد را لغو نماید، از این بیشتر سبب ظلم و آپارتاید نگردند.

معترضان بامیانی

نخست: در اولین اقدام والی برحال بامیان محمد طاهر زهیر را برکنار کنید و یک والی غیر وابسته به حزب انحصارگر برحال بامیان بفرستید که شایستگی عدالت گستری و سازندگی را دارا باشد.
دوم: کمیسیون اجرایی با صلاحیت بالاتر از حکومت محلی را طی حکمی رسمی از طرف ریاست جمهوری از افراد مسول و شایسته و نماینده های ما مردم مظلوم به هدف تحقق عدالت، مشارکت سیاسی و پایان تمام